

Стеф. (на странѣ) Тешко ми, и горко ми! Та я благородна жена можеше да бѣде много по-честита ако бѣше зела Любка — но азъ отидохъ та купихъ нейно-то сѣрдце, кое-то неможе да исплати нито царска-та хазна, и грабнахъ най-добри-тъ жени на свѣта за да ѣхъ умори отъ гладъ! Тешко ми и горко ми! (той прѣмръ отъ жалость и като искаше да ся не-покаже, че е ослабнелъ, понаслони ся на стола).

Маріа. Що правишь това Стефане? Езѣкъ че си уменъ на мѣчишь самъ себе си! А ми кажи що ни оскудѣва? не е сичко-то, че сме осиромашели? не-мыслишь ли, че Господъ е добръ, може да дойде единъ часъ, та сичко да ся обърне на добро? — Вчера кога-то бѣхме отишли на погребеніе-то на едничко-то дѣтенце на нашия съсѣдъ; кога-то глѣдахме, че баща му ходеше подиръ носилка-тъ и съ голѣмъ жалость пораженъ го спровождаше, и кога-то слушахме майчини-тъ му оплакванія и нарижданія не си ли ты самъ, що думаше: „Бѣдни хора! тѣ ся по-злочести отъ насъ?“

Стеф. Но дѣте-то имъ не умрѣ отъ гладъ.

Маріа. И наше-то дѣте нема да умрѣ отъ гладъ. То има майка, майка, коя-то ако не бы могла вече да работи, не ще ся срамува да проси и да го храни.

Стеф. (разтреперанъ сѣда и климва съ главѣ).

Маріа. Стефане! какво ти стана? тебъ тя раз-трѣсе.

Стеф. Не, Маріе, не ми е нищо само ся поуморихъ.

Маріа. не е чудно. Ты стоишь отозаранъ се на крака; а може бы още и нищо да не си ялъ.

Стеф. Ядохъ.

Маріа. Кадъ яде?